

056 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

De Prins Van Oranje

"'t Kefee "De Prins Van Oranje" sting tusse d'n Tollesteegt en de Blaauwe school bij 't Beneejeveer. De aigenaers ,broer en zus, hadde gêên naezaete en beslote om 't kefee te verkôôpe. Zelf vonge ze een huisje in de buurt. 't Kefee wier openbaor verkocht. Bij zô 'n verkôôping was t'r aaltijd wel iemand die de prijs opdreef en die verdiende daer dan wat aan, 't zôgenaomde 'strijkgeld'. Zô iemand bleef wel 's mit de kôôp zitte en dan wier d'r gezeed: "Hij hêt 't an z'n gat gehouwe". Dat gebeurde ok mit "De Prins Van Oranje". Omdat 't een vrij grôôt pand was, verhuurde de nieuwe aigenaer 't aan twêê gezinne. Zôdoende kwamme wij in 't begin van de twintiger jaere daer weune in 't beneeje gedêelte.

In de grôôte kelders had vaoder plek zat voor z'n klompemaakerijchie. D'r wier deur d'n huisbaos niks an veranderd, je mos maor zien wat-jie d'r van maakte. De voormaolige gelagkaomer wier onze huiskaomer. Omdat-ie zô grôôt was, noemde we 'm 'de zaol'. D'r wazze twêê hêele grôôte kaste waervan d'r êên as tapkast dienst gedaen had. Ok was t'r een grôôte antieke schouw waeronder onze kachel in 't niet zonk. Maor we konne d'r heerlijk rondomheene zitte. Dat mos ok wel, want anders hà-je 't koud.

't Zel ok hêel wat gekost hebbe om de 'zaol' te verwaarme. D'r was een prachtige schildering aangebrocht op de schouw, van een polderlandschap. Azzie een klaain trappie op gong, wazze daer twêê klaaindere kaomerties. Die wazze meschie wel in gebruik gewist as logeergelegenighaaid voor deurtrekkende raaizigers. Dat wiere onze slaepkaomerties.

In êên van de kelders was nog een ingemetselde brandkast. Vaoder hêt 'm 's opegebroke, mor d'r kwam niks en niemendal voor d'n dag. Om op de zaol trug te komme; we hebbe daer aaltijd veul plezier an beleefd. Net as zô veul mense in die tijd hadde we 'n urgel. In ons gezin wier veul gezonge, ok al omdà m'n ouwers aalebaai 'n hêele goeje stem hadde. D'r wiere dan aevende beleege mit familie, bure en kennisse. We zonge dan mit mekaor uit de bundel van Johannis de Heer. Dat klonk aarg goed in die grôôte ruimte. We wazze nog aarg jong, maor hebbe hêele goeje herinneringe aan die aevende in de zaol.

Op maandag kwam 't dochttertje van d'n huisbaos de huishuur ophaole. Dat was hêel nermaal in die tijd. 't Aaigenaerdige voor ons was, dat we twêê keer in "De Prins Van Oranje" geweund hebbe. Naedà me d'n eerste keer daer weunde, vertrokke we naer een aander dêel van 't land, maor nae een paor jaer kwamme we weer trug.

"De Prins Van Oranje" sting nog te huur en prompt trokke wij d'r weer in. Toe hêt 't weune daer nie zô lang geduurd, want moeders gezondhaaid was niet aales en bovendien was 't huis aarg bewaarkelijk mit aal z'n grôôte raome en veule trappies. Kort nae d'n oorlog wier 't onbeweunbaor verklaord en afgebroke. 't Voldee ok in gêên enkeld opzicht meer an de aaise van de nieuwe tijd! Maor dat vong 'k toch wel jammer.